

818
ega
je
ajih
šiče
ter
in

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krone, za pol in četrt leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računajo naročnino z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnistvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje stev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak terek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (insetatov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Stev. 3. V Ptuj v nedeljo dne 19. januarja 1908. IX. letnik.

Somišljeniki!

Naš urednik je predpretekli petek težko obolel. Zato se je morala v zadnjem hpu vrsta naših shodov malo spremeniti. Zdaj se je obrnilo uredniku Linhartu zopet na boljše. Tako je mogoče, da se bodejo shodi zopet redno vršili.

V nedeljo 19. prosinca 1908 ob 3. uri popoldne v gostilni g. Marinič v sv Urbanu pri Ptuj

javni kmetski shod.

Na tem shodu se bode razpravljalo o zelo važnih, slehernega kmea se tikajočih stvareh. Kmetje in kmetice! Pridite vsi, da čujete napredno besedo! Pridite vsi, da povemo zatiralcem, izsesalcem in hinavcem svoje mnenje. Kmet za kmeta! Vsi ste vabljeni, ki ste dostojni, trezni ljudje!

V nedeljo, 26. prosinca 1908 ob 3. uri popoldne v gostilni g. Golloba v Vurtembergu

javni kmetski shod.

Na obeh shodih govorita posestnik Andrej Drogenig iz Počplata in urednik Karl Linhart o kmetijskih ter agrarno-političnih vprašanjih.

Kmetsko ljudstvo! Udeleži se teh važnih zborov v polnem številu. Nikdo ne more ljudstvu pomagati, — le ljudstvo samo si zamore pomagati! Tudi nasprotniki naj pridejo, ako ne bodo razgrajali. Na naših shodih ima vsakdo prosto besedo, ako je le pametni, trezni človek.

Pridite vsi!

Kadar gorè potujejo. . .

Povest od sovrastva in ljubezni.
Spisal Karl Bienenstein.
(9. nadaljevanje.)
VI.

Od zdaj naprej je delal kmet Joža nato, da dobi Zagorjana popolnoma v svoje roke. Joža je hotel postati pridni človek in da bi to zamogel, se ni bal niti pred nepoštenimi sredstvi. Delal je na to, da postane Zagorjan popolnoma osamljen. To je šlo lahko. Zagorjan je smatral vsakega, ki je občeval s Požurnikom, za svojega sovražnika. To slaboto je poznal Joža in jo je izbral. Vedno je vedel povedati, kako je to ali ono slišal, kaj je ta ali oni s Požurnikom govoril. Tako je smatral Zagorjan končno vsakega kmeta v Rdečemgozdu za svojega strupenega sovražnika. Vsled tega pa je tudi pri najmanjši priliki v krčmi strastno svoje sosede psoval. Tako so se mu sosedi omikali. Tožiti ga niso hoteli, ali kaznovali so ga s tihim zaničevanjem. Zagorjan je čutil to zaničevanje, ali s tem je postalo njegovo sovrastvo še večje in kadar je za hip izpoznal svojo napako, prišel je piti. Postal je pijanec kakor Joža in psoval z vsakim dnevom hujiši.

Končno se je namenil župnik, da govori resno z Zagorjanom. Pustil mu je po Roziki povedati, da naj pride prihodnjo nedeljo k njemu v župnišče. In Zagorjan je prišel.

Župnik ga je povabil, da naj se vsede in pričel:

Mi se ne bojimo!

Pričeli smo poleg izdajanja našega tako priljubljenega lista tudi shode prirejati. Zakaj? Veliko je število čitateljev „Stajerca“, ali vendar se dobi še mnogo ljudi, ki si ne vzamejo časa za čitanje lista, ali pa, ki dobijo le pomenovalne liste v roke, ali pa, ki sploh ne znajo čitati. Scer pa je govornica beseda dostikrat boljša od pisane. Z istim namenom, kakor smo pričeli izdajati svojega „Stajerca“, pričeli smo tudi prirejati naše znamenite shode: da bi ljudstvo poučili, da bi ljudstvu pot za zboljšanje gospodarskega in duševnega položaja pokazali.

Nasprotniki so gledali! V njih listh se je vedno čitalo, da nima „Stajerc“ nobene veljave, nobene moči, da le hira, da živi le s podporami, da ga ljudstvo ne mara, — in zdaj se je na naših shodih naenkrat dokazalo, da smo mi naprednjaki javna moč, da gremo naprej, da stojijo najpomembnejše občine za nami, da se nas ne sme prezirati. Naši shodi so natlačeno polni, tisočeri kmeti prisegajo na zeleno našo zastavo, — vsi, ki imajo srce na pravem mestu in ki se ne pustijo nahujskati ne na to ne na ono stran, stojijo za nami! In zdaj odpirajo prvaški nasprotniki usta ter pravijo, da je čudno, kako se razvija napredna misel.

Čudno? Ni čudno, prijatelji! Naprednjaki pokažemo lahko na gospodarsko delo! Kdo je pospeševal, uresničil, izboljšal potrebno kmetijsko družbo? Naprednjaki! In ta kmetijska družba stori vendar v enem tednu več nego vsi prvaški rogovičji, ta kmetijska družba je na gospodarskem polju pričela s potrebnim delom, ki seveda ne obtoji iz praznega hujskanja! — In naprej: kdo je delal v najbolje stoječih okrajnih zastopih? Poglejte ptujski okrajni zastop, pogledjte zgornoradgonski zastop, pogledjte slovenjbiški in mariborski

zastop! Izračunajte, koliko dela so storili naprednjaki zastonj, brez vsake odškodnine, v prid ljudstvu!

Na vso to gospodarsko delo kažemo ponesom. Prvaki pa si ne upajo napraviti tega računa. Pokazati bi zamogli edino Kozemovo tatvino, neizdelane ceste, Brendičove račune itd. . .

In čeprav je ljudstvo dolgo spalo, — zdaj se budi, počasi ali zanesljivo se budi! In z vsakim dnevom jasneje izprevida ljudstvo svoje dosedanje nasprotnike, volkove v svoji obleki ter se obrača od njih. . .

Zato so naši shodi tako imenitno obiskani in zato so ljudje z našimi shodi tako zadovoljni.

Mi se ne bojimo. . . Treba je to povedati! Kaiti najprve so naši črni nasprotniki te shode ++ hudobnih „Stajercijanev“ prezirali. Mislili so si: bodimo tihi, drugače pride prihodnjč še več ljudi na te shode. Zdaj pa pričenjajo psovati. Pravijo, ta so to „brezverski“ shodi, da so „nevarni“ in bogrè kaj. In zdaj celo obljubujejo, da bodo prišli naše shode motiti ter razbijati.

Pa — mi se ne bojimo! Pijanih klerikalnih bedakov se ne bojimo, trezni klerikalci pa naj le pridejo, da čujejo naše besede!

Brez bojzani in s čisto vestjo stopamo med ljudstvo, — zmaga pa mora biti naša!

Politični pregled.

Državna zbornica stopila bode baje 17. marca zopet skupaj in bode potem sborovala do 11. aprila. Ta dan gredo trdni poslanci zopet na velikonočne počitnice, od katerih pridejo 17. aprila zopet k zasedanju, ki bode trajalo do konca junija. Potem pridejo deželni zbori do zasedanja.

Deželnozbornske valitve za razne dežele so razpisane, i. s.: za Kranjsko dnè 21., 26., 28.

šten, nego ves Rdečigozd z župnikom vred«. In predno je našel župnik besedice odgovora, zaropotala so vrata in Zagorjana ni bilo več v sobi. Dolgo je gledal župnik pred-se. Potem je zamrmral: »Izglubljena duša!« in pokleknil pred Božjo podobno.

Joža je Zagorjana še hujskal in ta je bil zdaj trdnega prepričanja, da spada i župnik med njegove sovražnike. Joža je predlagal: »Ti pa ne pusti Roziko več v cerkvi peti«. In Zagorjan je zapovedal Roziki, da ne sme nikdar več na cerkveni kor stopiti. Dekle se ni upala oprekati. Šla je pred hišo ter jókala grenke solze. Nakrat je začula glas: »St, pst!« Prestrašeno se je ozrla in opazila za gospodarskim poslopjem v mraku postavno, ki ji je z obema rokama migala. Roziki je pričelo srce biti. Ali je to Toni? Ne, postava je bila premajhna. Stopila je bližje in izpoznala Požurnikovega kozjega pastirja. Tih je zašepetala: »Kaj je?« — »Hvala Bogu, je odgovoril deček, »tri četrt ure že čakam. Toni bode v nedeljo ob 6. uri v Samskem grabnu. Pridi gotovo tja. Tako, zdaj grem pa hitro, drugače Toni na planini še znori. Z Bogom!« In zdaj so se Rozikine oči zopet zasvetile, ali to ni bila več bolest, temveč sreča. Zagorjan se je čudil, kako mirno je sprejela hčerka njegovo prepoved petja. Še bolj pa se je začudil, ko je v soboto rekla: »Oče, jutri bi šla rada k jutrajni maši, ki jo imajo kaplan. Ker ne smem več peti, je to pametnejše; ljudje me ne bodo tako gledali, kakor pri veliki maši«. Zagorjan je bil s tem zadovoljen.

Ravno so se pričeli vrhovi Samskegore v mladem jutru svetiti, ko je že Rozika v hlev korakala, da bi nakrmila živino, predno gre v cerkev. Pol ure pozneje

V negeljo, 19. prosinca ob 3. uri vsi na shod v gostilni g. Marinič v sv. Urbanu!

februarja in 6. marca, za Goriško 2., 5. febr. in 7. marca, za Češko 20., 27. febr. in 2. ter 5. marca, za Galicijo 25. febr., 2., 3. in 6. marca. Najzanimivejše so volitve na Češkem in Kranjskem; na Češkem je onemogočil narodnostni prepričavo delo, na Kranjskem pa prepričavo med liberalnimi ter klerikalnimi prvaki.

Nova vojaška taksa stopila je z novim letom v veljavo. Povedali smo že bistvo novih določb, vendar pa naj to ponavljamo. Vojaško takso (Krüppelsteuer) bodo plačevali odslej le tisti, ki imajo čez 1200 K letnega dohodka, torej vsi tisti, ki plačnjej o osebnih dohodninskih davek, i. s. se plačuje:

Pri dohodkih		
od	do	takse
K 1200	1800	6
1300	1400	7
1400	1600	9
1600	1800	11
1800	2000	13
2000	2400	17
2400	2800	23
2800	3200	29

itd. itd.

Ogrska zahvala za pogodbo. V zahvalo, da bomo vsled sprejetja avstro-ogrške pogodbe letno 30 milijonov kron za Ogrsko plačevali, — ustanovili so prevzetni Madžaroni neko društvo. To društvo ima namen, bojkotirati vse avstrijsko blago. Madžaroni nočejo ničesar od nas kupiti. Le našega denarja se ti potomeci veleizdajalce ne sramujejo!

Klerikalno gospodarstvo. Kakor znano, vlada že leta sem v dunajski občini dr. Lueger s svojo klerikalno gardo. Kar je nasprotnikov Luegerjevih v občinskem svetu, te prepričuje trabant mogočnega tercijala. Ker se klerikalci ponujajo povsod kot izborni gospodarji, naj se ozremo na gospodarstvo v dunajski občini. Ravnokar se je sklenilo, da se vzame za Dunaj posojila za 360 milijonov kron. Pomislimo: Vsled tega „vzornega“ klerikalnega gospodarstva bodo Dunajčanje skozi 90 let vsako leto samo za obresti in amortizacijo 14 milijonov 834 785 kron plačevali. To se pravi: Za vsako krono, ki so jo Dunajčani v tem posojilu najeli, plačali bodo 3 krone 90 vinarjev nazaj! Takšno gospodarstvo znajo klerikalci. In pred takim gospodarstvom — obvari nas, o Gospod!

Našim naročnikom!

Ponavljamo svojo prošnjo, da naj vsakdo ponovi svojo naročnino in to še tekom tega meseca, ker drugače se mu mora list ostaviti.

Kdor ne ve, koliko je dolžan, naj nam piše in odgovorili mu bomo takoj. Pri naročanju naj napiše vsakdo je-li novi ali stari naročnik. Ako je stari, naj piše svojo naročninsko številko (na adresni listi je razvidna). Teh bornih 3 kron na leto za tedenski list ni veliko!

korakala je v lepi nedeljski obleki, na prsih šopek nagelčkov, v roki molitvenik, proti cerkvi. Kako svitlo so zrle njene oči v lepi gozd! Gozd je stal tako vesel v mladi svitlobi in šumel, kakor da bi hotel povedati o tajni sreči. Ptiki so peli in vedno glasneje se je čulo šumenje potoka in Samskem grabnu. Ko je prišla Rozika proti lesenemu križu, objelo so jo krepke roke. »Moja Rozi! — Moj Toni! — Srce je bilo ob srcu, usta so počivala na ustih in potem so prišla vprašanja: »Ali me še ljubiš? — Ali me nisi pozabila?« Končno sta se spomnila, da morata naprej v vas. Šla sta počasi po ozki poti in si pripovedovala dogodke iz grenkih časov ločitve. — »Kako to, da s prišel danes iz planine?« je vprašala Rozika. — »Oče je moral k pogrebu nekoga bratrance in ta je daleč; zato ni hotel pustiti posestvo hlapcem. Poslal je po mene. Stari hlapec je šel na planino, jaz pa ostanem 4 dni tukaj.« — »Ti, to je pametno od bratrance, da je ravno zdaj umrl.« — »Boš tiho, se je nasmejal Toni; ali si od same ljubezni paganka postala?« Toni je pripovedoval od svojih dogodkih na planini in potem je prišla Rozi na vrsto. »Saj več, kako je pri nas, vedno slabše. Oče je zmirom s tem lumpom skupaj in prilija pijan domu. Meni je težko pri srcu, Toni.« O ženitni ponudbi Jožeta ni hotela fantu ničesar povedati, bala se je prepira. Kmalu sta bila pred vhodom v vas. Pri prvi hiši sta se še parkrat poljubila in potem sta šla mirno proti cerkvi. Za njima je bil stopil iz grmovja kmet Joža. Hitro je tekel k Zagorjanu, da bi mu vse to povedal. Ko je Zagorjan to čul, je kar besnel. Obdolžil je svojo ženo, posle, vse naskriž, izdajstva in komaj ga je Joža toliko pomiril, da je šel z njim v krčmo.

Ali mi moramo zadoščati svojim dolžnostim in zatorej

zvestoba proti zvestobi!

Somišljeniki! V 8 letih ste gotovo izpoznali, da je naš

„Štajerc“

potrebni bič za nasprotnike in koristno čtivo za prijatelje.

Vsakdo naj stori svojo dolžnost!

Dopisi.

Iz okolice Ptujja. Veselilo me je, ko sem ališal da ustanovi naš okrajni načelnik g. Ornič kuhinjsko šolo. Spoznal je s svojim bistrim umom, da je treba tudi ženskemu spolu pomagati in uresničila se je ta misel. Hvala vam, g. Ornič za vaš trud za nas uboge trpice! Naši prvaki doharji in farji takih jajca ne izvalijo; tem hujskačem je le za nemir in sovraštvo! Tu vidimo, kako nepošteno blati farški „Gospodar“, list vse duhovščine, to kuhinjsko šolo. Res, lep mora biti človek, kateri ne privošči naši mladini, da si kaj nauči! Jaz kot star kmet vam kličem: stariši, kateri imate dekleta, dajte jih v to šolo in videli boste, da se dela v vaš prid.

Podvince pri Ptujju. „Štajerc“ zmirom razglaja, kakšni nered je v klerikalnih brlogih. To se tudi pri nas godi. Našo bralno društvo nima druž-ga namena, da nam naše može v pijanost zapeljava. Vsako zborovanje, katero aranžira ptujski prvak in bogatač „general“ Jurtela nam daje za to žalostni dokaz. Drugo ni: začetek je: „plačaj en liter“, drugi že dva in tako naprej, — dokler se ne napijejo. — Tako „izobrazbo“ nam kaže našo bralno društvo in to je škandal. Možje, bodite vendar enkrat pametni in otrežite se teh pijavk! Saj vidite, kam se zabredli! Ti, ljubi „Štajerc“, pa nam bodi naš nadaljni zastopnik v naših žalostnih položajih!

Girkovce. Vsakdo pometaj pred svojim pragom! Tudi naš župnik naj vzame metljo in naj pomeče prah pred svojimi durmi! Od same „ljubezni“ do bližnega je ustanovil konzum na ime svojega mežnarja, seveda na trdi „slovenski“ podlagi! Tu je vse „slovensko“, župnik, mežnar in vsa blago. Tako blago dobi menda iz Ruskega, kajti na Ptujju mu je vse preveč „dentach“. Denar mu je dal, da dobi mežnar posojilo, ker moral bi drugače samo lakote trpeti. In vse to dela župnik iz gole „ljubezni“ do svojega bližnega. Ali vso to sovraštvo pa je namenjeno na našo vdovo gospo Staraschina, katera vodi svojo trgovino s svojim sinom pridno in pošteno, da more preživeti svojih 5 otrok, kateri so še potrebni kruha. Ti župnik, mi te vprašamo: ali je lepo in možato, ako se poštena rodbina tako grdo blati? Ali se ne sramuješ, da se hujska in puje poštene ljudi? Ali je to častno za duhovnika, kateri vtika svoj nos v nepotrebne razmere? Ali misliš s tem pridobiti si čast in daljno zaupanje? Boš moral dati enkrat odgovornost pred večnim sodnikom?

Pijača je Zagorjana najprve malo pomirila. Ali ko so prihajali po maši kmetje ter se vsedli k drugi mizi ter potem zopet odhajali, brez da bi se zanj brigali, je postajal zopet razburjen. Tako je pil do 2. ure popoldne, ko bi imel pričeti „žegen“.

Toni je zutraj Roziki obljubil, da jo po žegn zopet sprejme. Ali vsled domačega dela je prišel prepozno. Stopil je v gostilno, da ne bi na cesti stal. Ko je zagledal Zagorjana, mu je bilo to zelo neprijetno. Ali preponosen je bil, da bi odhajal. Naročil si je torej četrta vina in se vsedel k drugi mizi. To je vplivalo na Zagorjana kako rdeče sukno na bika. Joža je to vedel in hotel Zagorjana še bolj nahujskati. Zasepel je: »Zdaj ga imaš, zdaj mu jih povej. Ali pa se ne upaš?«

Ali Zagorjan je že vstal in šel proti Tonitu ter rekel: »Ali nisi ti Požurnikov smrkovec?« — »Toni je vstal ter odgovoril zaničljivo: »S pijanimi ljudmi ne govorim«. S tem se je hotel obrniti proti vratim. Ali medtem ga je prijel Zagorjan za obleko in udaril v obraz ter zavpil: »Glej, ta poljubček ti ne pošlje Rozika«. To je bilo za fanta preveč. Hitro se je Toni izvil iz Zagorjanovih pesti ter sunil pijanega moža od sebe, da je ta v celi dolgosti na tla telebnil. Pri temu je udaril z glavo ob mizo in pričel hudo krvaveti. »Ubij ga, Joža, ubij ga, tega psa«, je vpil Zagorjan. Ali Joža se ni upal Tonita napasti, kajti ta je že zagrabil stol za branitev. »Le sem«, je zavpil, »kdor hoče, da mu glavo zbijem. Jaz se obeh ne bojim.«

V tem hipu je stopil krčmar z vinom v sobo. »Za Božjo voljo, kaj pa je tukaj?« je zavpil. Jezno je rekel Toni: »Lepo se godi v tvoji krčmi. Komaj pride človek

V evangelijski stoji, da se mora vdove obvariti, politični farji pa jih sovražijo!

Iz Višnjevasi pri Vojniku. Po 38-letnem in županovanju je bil sedaj Ivan Lipuš od občinskega predstojništva pri novi volitvi izpuščen ter na njegovo mesto posestnik Železnik izvoljen. G. Lipuš kot gostilničar ter miren in za ta urad jako sposoben človek bi bil še kaj rad ostal. pa njegov udarec ni zakrivil samo dekan dr. Gregorec, temveč tudi Lipuševa najboljša dva prijatelja. Ta dva mlada moža in starček Lipuš so vedno eden drugega povzdigovali ter se jeden za drugega poskušali. Lipuš se je dal od teh dveh zapeljati, da si je veliko prizadeval doseči, da bi Branko Žžek od deželnega odbora za hiralničnega zdravnika bil nameščen, kar pa je nepremišljeno delal, ker je g. dr. Breschnik že zdavnej po postavnem predpisan poprej nameščen bil. Kar pa sta še ona dva že celo leto v dosegu tega obrekovanj in laži v „Domovino“ pisala, pa presega že vse meje nevarnosti. Z veliko predrznostjo še vedno pišeta, da je deželni odbor „krivično in brezpostavno“ kar „pod roko“ brez razpisa dr. Breschnika nastavlil, kar je vse grda laž in hudobija. To mesto je bilo v uradnem listu „Grazer-Amtsblattu“ celo v postavnem roku razpisano, koji časniki vendar vsak viši in pametno misleči uradnik, toraj posebno zdravnik, brati mora. Ako je pa Žžek tako zaspan ali pa sovražan, da nemškega lista ne bere, potem si je sam kriv. Na ta postavni način je bil najpoprej dr. Höhn iz Radeina kot najstarejši prosilec sprejet in potrjen, ki si je potem tudi že hiralnico, Vojnik in deloma okolico ogledal ter ustanovje oskrbel, kar je vsem tukaj pravičnim znano, in le tistim ne, kateri se iz same hudobije lažejo, zakrivajo, tajijo in zavijajo. Ko pa je ta iz posebnih vzrokov svojo prošnjo zopet odtegnil, je bil dr. Breschnik kot za njim najstarejši prošnik potrjen, ki sedaj uraduje v hiralnici ter je tudi za trg Vojnik nameščen. Seveda da tudi od onih občin v vednem večem številu pri njemu zdravilne pomoči iščejo. Je-li dr. B. Žžek od določenem času za rečeno mesto prošil ali ne, to je vse eno, dobil ga ni, sedaj pa naj on molči in miruje in vsi njegovi prietaji kakor bivši župan Lipuš in tisti vedni brbrač in babač, ki se na svojo čast sklicuje in pridružuje, da je nedolžen — ker kitajskega zida ne bodo vsi skupaj prebili, ter g. dr. Breschnika preganli, če se tudi vsi skupaj na glavo postavijo in živi krat pokažejo.

Iz Koroškega. Francej, kdo bi tebe ne poznal?

Učil si se orgle popravljati in sestavljati. Marljivo so gibali tvoji prati na koru in tvoj posluš si pazljivo navajal na prepotrebno harmonijo skupnih glasov. Iz majhnega Francička rastel si v velikega Franca. To seveda ni kaki tako nenaravni prigodek. Postal si pa ob enem veliki „kranjski Franjo“ — in to je nekaj čudnega in žalostnega. Kot sin napredne Koroške nisi ob času bliska in groma korakal na potu svobode in napredka. Rajši si zahajal v farovške dimnike

notri, ko se ga že napade, kakor da bi prišel med razbojnice. To povem drugim fantom, potem ne boš imel dosti z nami opraviti.« — »Toni, jaz vendar nisem nič kriv, se je oprčal krčmar. Zdad mi je sploh že vse preunemno.« »Vidva« — in obrnil se je proti Jožu, ki je ravno Zagorjana vzdignil — »glejta da se izgubita in najboljše je, da nikdar več ne prideta.« — »Kaj, zaradi tega usivca mi hočeš hišo prepovedati?« je zatulil Zagorjan. — »Kdo je usivec, je zagromel Toni in hotel skočiti v pijanca. Ali krčmar ga je ostavil in rekel: »Vidva takoj vun, drugače pokličem hlapce.« — »Ali krčmar, je skušal Joža pomiriti.« — »Nič krčmar, proč z vama in ti, lump, greš najprve. Takoj, ali pa pokličem hlapce.« — »In če ne grem?« je vprašal Zagorjan. Namesto odgovora je zaklical krčmar: »Miha, Hanze!« — »Ti hočeš torej res.« — »Ja, vun vreči vaju hočem, ako hočeta iti.« Že sta prišla hlapca in brez da bi kaj vprašala, prišla sta Jožeta in ga vrgla skozi vrata. Zagorjan se je branil in iskal nož. »Pojdi«, je rekel hlapec Miha. »Nikar se ne brani, ven pa le moraš«. In že je priletel Zagorjan skozi vrata na cesto. Na cesti je bilo ravno nekaj fantov, ki so celi dogodek opazovali. »Glej, glej«, je zaklical eden, »krčmarjeva hlapca se žogata z Jožom in Zagorjanom.« — »Vržimo ju zopet nazaj«, je menil drugi; »to je lepše kot kegljanje.«

Zagorjan je divjal od jeze, ali potem je raje z Jožom odšel.

(Naprej prihodnjič.)

V nedeljo, 26. prosinca 1908 ob 3. uri vsi na shod pri g. Gollobu v Vurmbergu!